

[Inge Krogh]

Østberlin: »Det er uholdbart, at enkelte velhavende lande svømmer rundt som øer på fattigdommens hav.«

Kristeligt folkeparti må gå skarpt mod den udtalelse, der også er blevet drøftet her flere gange, fra Gunnar Myrdal om, at den hjælp, der skal gives, bør gives som hjælp ved naturkatastrofer eller ved hungersnød. Bistandshjælp må og skal være en hjælp til det enkelte land med at komme i gang med arbejde, som de derefter selv kan føre videre, så hjælpen varer ud over øjeblikket. Men selvfølgelig er det også nødvendigt med katastrofehjælp – desværre – af og til.

Vi er tilfredse med, at u-landsbistanden gives dels gennem internationale organisationer, dels gennem bilateral bistand. Netop det sidste kan tale til folks forståelse af problemet. Man kan følge de enkelte projekter og føle, man har del i dem, ligesom der er mulighed for dansk erhvervsliv for at levere maskiner eller andet. Der er også specielt dansk viden og kunnen, der på den måde kan gå videre til u-landene. Der kan nævnes landbrugsprojektet i Poona i Indien. Det drejer sig dels om en fornyelse eller i hvert fald en forbedring af det indiske malkekvæg, dels om et storstilet projekt med vaccine mod mund- og klovsyge. En del af bistanden gives til private foretagender, bl. a. missionsselskaber, og kristeligt folkeparti ser gerne, at bistanden netop til missionsselskabernes projekter forøges. Ofte har missionerne arbejdet dér i generationer. De kender befolkningen, de har arbejdet med undervisning og med hospitaler og har måske netop nået de fattigste i de lande, det drejer sig om.

Man følger i Danmark den politik, at man ved bilateral bistand hjælper de fattigste lande. Det viser også listen: Kenya, Tanzania, Indien og Bangladesh. Men det er vanskeligt at nå de fattigste i disse lande. I Indien hørte vi f. eks. under udenrigsudvalgets rejse i Poona, at når man skal have noget med nye ting i gang, må man se at få fat i den ledende i landsbyen, og det er jo sjældent den fattigste. Når han går ind for noget, er der chance for, at andre følger efter. Dér tror jeg, netop som jeg sagde for, at missionsselskaberne har en stor fordel ved, at de kender befolkningen og måske netop den fattigste del af den.

De værste centre, vi har været med til at finansiere, er f. eks. i Delhi. Det er heller ikke et sted, hvor man hjælper de fattigste,

fordi de, der kommer dér, skal have 10 års skolegang, før de begynder, men det er en værdifuld hjælp, at der uddannes værktøjsmagere i dette land, ligesom det er værdifuldt, at der er ledercentre, hvor landets beboere opøves til netop at behandle deres råstoffer. Det store problem i mange u-lande er netop, at de ikke har mulighed for at bearbejde deres råstoffer.

I øvrigt arbejder man med at lære folk bedre ernæring og hygiejne i sundhedstjenesten, og man arbejder også med familieplanlægning i håb om i nogen grad at kunne bremse stigningen i folketallet, den meget store befolkningstilvækst. Det er udmærket med familieplanlægning, hvis man virkelig kan forklare folk det uden at krænke deres kultur, uden at de føler, at der bliver gjort overgreb imod dem. Jeg blev noget ængstelig, da en af de ledende i det danske projekt i Indien sagde, at Mother Theresa havde gjort megen skade i Indien, fordi hun var imod den fri abort.

Jeg vil også omtale bådeværftet i Chittagong, som jeg ligesom andre af ordførerne har haft den oplevelse at se. Der er rettet megen kritik imod det, men man har indtryk af, at man virkelig dér har opnået noget godt, idet det med den uhyre befolkning er meget vigtigt, at man udnytter alle ressourcer til ernæring, også havets fisk, og det har man vel nok nået dér. Der bliver bygget ca. en båd om dagen, og det er både, der kan gå ud på havet. De går endda så langt ud, at danskere, som forstår sig på det, siger, at det kan virke noget dumdristigt. Men de klarer det, bengalerne. Det viste sig, at bådene var for dyre for de fleste fiskere, og der skete så det, som man måske kunne tænke sig, at de blev opkøbt af mellemhandlere og lejet ud til fiskerne. Der ser imidlertid ud til nu at være opnået en ordening, sådan at Danida kan leje bådene ud til fiskerne, der så må have forkøbsret. Det er vel nok en af de positive ting, at man har kunnet standse noget, som måske kunne give anledning til nogen misbrug.

Jeg har indtryk af, at den danske u-landsbistand virkelig sætter noget i gang i de lande, der får hjælpen, og som jeg nævnte ved begyndelsen, mener kristeligt folkeparti, at vi skal fortsætte stigningstakten i u-landshjælpen i forhold til vort bruttonationalprodukt.

Lis Starcke (DR):